

A HADTÁPBIZTOSÍTÁS ELMÉLETE

A csapatok hadtápbiztosításának korszerűsítése folyamatosan napirenden levő feladat

Dr. Lapos Mihály ezredes, a hadtudományok kandidátusa

A tudományos és technikai foradalom egyre nagyobb ütemű és mérvű kibontakozásának hatására a hadseregünk szervezete, technikai felszerelése szüntelenül tökéletesedik és újakkal bővül. Ez a folyamat a csapatok hadtápbiztosítását is érinti két oldalról. Az egyik oldalról: a megjelenő új fegyverek és technikai eszközök megnövelik a csapatok hadtápbiztosításával kapcsolatos feladatokat és ezzel párhuzamosan – mivel a harctevékenységek gyors lefolyásúak – csökken a végrehajtására rendelkezésre álló idő. A másik oldalról: a különböző vezető és végrehajtó hadtápbiztosítási szervezeteknél is megjelennek az új nagy, vagy nagyobb teljesítményű technikai eszközök.

A csapatok hadtápbiztosításával kapcsolatos feladatok megnövekedését jól szemléltetik az utóbbi 10–15 évben lefolytatott gyakorlatok tapasztalatai, melyek tanúságai szerint a harcok, hadműveletek megvívásához szükséges anyagok mennyisége másfél–kétszeresére növekedett. Tovább bonyolódik a helyzet, ha azt is hozzátesszük, hogy az anyagi biztosítás belső struktúrája lényegesen módosult, az anyagok és a technikai eszközökhöz szükséges alkatrészek nomenklatúrája hallatlanul kibővült. Például napjainkban egy egység 39 féle lőszerrel kell, hogy rendelkezzen.

A hadtápbiztosítás technikai felszerelésének korszerűsödését jól reprezentálják: a gépkocsik terepjáróképességének és szállítóképességének növekedése (D 566, URAL gépkocsik megjelenése), a korszerű üzemanyag-töltősorok rendszeresítése, a konténerek megjelenése és a konténeres szállítási mód kiterjesztésének megkezdése, a hadműveleti hadtápbiztosítás alsó tagozata teljes mérvű, a felső tagozat egy része mozgékonyságának biztosítása, a légi szállítókészletek alkalmazása reális feltételeinek megteremtése, a sebesültszállító autóbuszok és vonatok kialakítása, a korszerű vezetés feltételeit biztosító rádiók, rádiórelék, elektronikai számítógépek munkába állítása. Sorolhatnám még tovább, de úgy gondolom, ez is elég ahhoz, hogy meggyőző legyen az a következtetés, mely szerint a hadtápbiztosítás növekedése és a hadtápbiztosítás technikai eszközeinek bővülése kötelezővé teszi számunkra azt, hogy szüntelenül gondoskodjunk a hadtápbiztosítás szervezeteinek, munkarendjének és módszereinek tökéletesítéséről, mert csak ez tesz bennünket alkalmassá – az esetenként jelszónak ható, de döntő jelentőséggel bíró – a csapatok folyamatos és megbízható hadtápbiztosítására.

E gondolatsor zárásaként ide kívánkozik még az is, hogy ezek a megállapí-

tások nemcsak háborús, hanem békeviszonyokra is igazak, ezért a hatékonyság és a minőség érdekében a hadtáp szervezeteinek és munkamódszereinek rökéletesítése a jelennek is alapvető feladatát képezi.

A kifejtett gondolatok kapcsán egyértelmű, hogy feladatunk kettős, egyrészt a közép- és hosszútávú terveink kidolgozása során biztosítani kell, hogy a hadtáp szervezeti, technikai fejlesztése lépést tartson a követelményekkel, feleljen meg a ráháruló feladatoknak, másrészt meg kell teremteni annak a feltételeit, hogy az új szervezetek, az új technika, összességében a hadtáp tevékenységének rendje hatékony, pontos és megbízható legyen. E tekintetben mind a vezető, mind a végrehajtó szervekre fontos feladat hárul. Ki kell dolgozni a tevékenység korszerű alapelveit, rendjét és gyakorlatban meg kell azt valósítani, mert ellenkező esetben a megjelenő új eszközök átmenetileg „teherként” jelentkeznek.

E cikk keretében elsősorban a „gazdagodás” kapcsán jelentkező gondjainkra szeretném a figyelmet ráirányítani, s néhány vonatkozásban módszereket, elveket kívánok felvázolni, melyek hozzásegítenek bennünket a meglévő eszközök hatékonyabb és racionálisabb kihasználásához, a feladataink eredményes teljesítéséhez.

Az első és a csapatok megbízható hadtápbiztosítása szempontjából egyik legfontosabb kérdés, amivel foglalkozom az anyagi eszközök utánszállításának megszervezése és végrehajtása. Fentebb már utaltam rá, hogy a harctevékenységek anyagi szükségletei viszonylag rövid idő alatt másfél-kétszeresére növekedtek. Ez a gyakorlatban úgy jelentkezik, hogy átlagos harcnapon egység szinten 150–250 tonna; magasabbegység részére 1000–1200, esetenként 1400 tonna; az összefegyvernemi seregetest részére pedig 6000–8000, esetenként 8000–10 000 tonna anyag felhasználása szükséges. Ezt a nagymennyiségű anyagot ezeken a tagozatokon „átáramoltatni”, az emberhez, a harci technikához eljuttatni, csak a munka magasfokú szervezetségével, a szállítóeszközök komplex és tervszerű felhasználásával tudjuk biztosítani.

E nagyvolumenű feladatok megbízható végrehajtása érdekében az elmúlt években sok minden történt. A lefolytatott csapat- és törzsvezetési gyakorlatok, a bemutató jelleggel rendezett gyakorlatok mind, mind arra hívták fel a figyelmet, hogy az „anyagáramlás” ütemét gyorsítani kell. Ezt a követelményt kiemelten határozzák meg az MNHF miniszterhelyettes által kiadott „Írányelvek” is, amikor kimondják:

„Valamennyi harcászati, parancsnoki, törzsvezetési és hadtáp gyakorlaton kiemelt oktatási, a bemutató gyakorlatokon vizsgálati kérdésnek kell tekinteni az anyagáramlás ütemének meggyorsítását. Ezért a harc megvívása szempontjából elsőrendűen fontos anyagok vonatkozásában az utánszállítás alapvető formájának kell tekinteni az átrakás nélküli szállítást. Ésszerű munkaszervezéssel, a célhoz alkalmazkodó végrehajtással el kell érni, hogy a csapattagozaton belül, esetenként a hadsereg hadtáptól a megrakott gépjárművek a rakományok megbontása nélkül a közbeeső tagozatokon, vagy menervonalakon újabb irányzállítmányokba osztva a legnagyobb mélységig, lehetőleg a felhasználókig közvetlenül jussanak előre.”¹

Felvetődik a kérdés, hogy mi a követendő út? Hogy lehet a nagy mennyiségű anyagot időben a csapatokhoz eljuttatni? Véleményem szerint e feladat megoldásához nem lehet egysíkú módszereket alkalmazni. Ahhoz, hogy mindent időben

¹ Írányelvek a htp. csapatok és törzsek felkészítésére. (MNHF 1978.) 7–8. oldal.

és oda juttassanak el, ahová szükséges, a gyakorlatok tapasztalatai alapján kialakított módszerek komplex rendszerét kell alkalmazni. A szállítások megszervezését és végrehajtását kiemelten kell kezelni, a tagozatokat érintő szállítások mellett széleskörűen alkalmazni kell az egyes tagozatok kihagyását, az „átrakás nélküli” kocscsérés megoldásokat. Elérkezett az ideje annak, hogy behatóbban foglalkozzunk az egységakomány-képzéssel, annak a gyakorlatban történő megvalósításával, és felvetődik annak a szükségessége is, hogy egyes, elsősorban nagy fogyasztású anyagok vonatkozásában a jelenlegi biztosítási rendszert tegyük vizsgálat tárgyává. Nagyobb ütemben kell kimunkálni és bevezetni a konténerek, korszerű rakodógépek alkalmazását.

A szállítások gyors és szervezett végrehajtást biztosító módszer komplexumból néhányval foglalkozom.

Mint ahogy utaltam rá, a vezetés részéről alapvető kérdésként kell tekinteni a szállítások megszervezését és végrehajtását. Az ezzel kapcsolatos általános kérdéseket nem érintve, két – véleményem szerint – fontos momentumra szeretném a figyelmet ráirányítani. Ma már – mint ahogy a gyakorlatok tapasztalatai igazolják – pl. a „KUNSÁG-78” gyakorlat tapasztalatai is, a htp. törzseink helyes módszereket alakítottak ki a szállítások tervezésére, ezzel kapcsolatosan szép, kifejező és tartalmas grafikonokat készítettek. Egy kérdés azonban nincs kellően a figyelem középpontjában, mégpedig az elhatározás végrehajthatóságának vizsgálata, a végrehajtást biztosító feltételek kimunkálása. A grafikonok kidolgozása során nem lehet figyelmen kívül hagyni az anyagi készletek fogyasztásának várható ütemét az alárendelteknel, nem lehet figyelmen kívül hagyni az utak sokirányú foglaltságát, a különböző csapatok mozgásának ütemét, azokat a körülményeket, amelyek az alkalmazott harcmod, az ellenség tevékenységének várható hatása, a terep jellege, s az időjárás idéznek elő. Alapvetően ez a munka igényel a törzsektől alkotótevékenységet, s e területen kell feltárni mindazon előrelátható akadályokat, amelyek a szállítások kudarcát idézhetik elő, s kidolgozni azokat a rendszabályokat, amelyek sikerhez vezetnek.

A vezetéssel összefüggő másik gondolat, amelyről mindenképpen szólni kell, a munkamódszer, melynek lényegét abban lehetne kifejezni, hogy a szállítások gondos és körültekintő megtervezése mellett sokkal nagyobb figyelmet kell fordítani minden szinten a végrehajtás segítésére, ellenőrzésére. A hadtáp törzsek részéről minden helyzetben biztosítani kell azt, hogy mindig legyen „ráérő” tiszt, vagy tiszthelyettes, akik a legfontosabb irányokban a szállításokra vonatkozó elhatározás és a végrehajtás rendszabályait ismerve segítik, ellenőrzik és biztosítják a szállítmányok tervszerű és időbeni átadását.

A feladatok időbeni végrehajtása szempontjából jelentős tartalékokat tudunk mozgósítani az úgynevezett egységakományok kialakításával, képzésével. Az egységakományok fogalma alatt az anyagmozgatási kézikönyv szerint a következőket értjük: „Azonos vagy különböző alakú, halmazállapotú és méretű termékeket tartalmazó, előre meghatározott méretekkel rendelkező, szilárd, alakját nem változtató, egy vagy két darabból készített mozgatási egység, amely az árudarabok egyedi kezelése nélkül, gazdaságos feltételek mellett szállítható és rakározható.”²

Ez a feladat a htp. különböző tagozatában úgy jelentkezik, hogy az így képzett csomagolt, tárolt anyagokból a csapatok ellátásának meggyorsítása érdekében alakítsuk ki az átlagos harcnap fogyásának megfelelő egységakományokat.

² Anyagmozgatás kézikönyv (Műsz. Könyvkiadó 1975.) 692. old.

Mint látható, a korszerű egység- és rakomány-képzés komplex rendszabályok megvalósítását feltételezi, alapvető a mód és mennyiség szerinti csomagolás, valamint a gyors átrakás és elosztás feltételeinek megteremtése. Ez főleg központi feladat, de a helyi eszközök és lehetőségek kihasználása is fontos és nem szabad azt a gyakorlatot követni, hogy amíg a feltételek központilag nincsenek megteremtve, addig nem csinálunk semmit.

Az egység- és rakomány-kialakításával kapcsolatosan felmerül néhány probléma. Az egyik az, hogy hol, milyen szinten, milyen egység, alegység részére képezzünk egységnyi rakományokat? Ha egyszerűen akarjuk elintézni, mondhatnánk azt, hogy az egység- és rakományokat minden szinten, minden fajta alárendelt részére célszerű kialakítani. Azonban ez ténylegesen nem így van, mert ha a készletek ilyenfajta elosztását próbáljuk megoldani ott, ahol az nem kívánatos, akkor az sok gondot és problémát okoz. Azt is számításba kell venni, hogy egyes anyagfajtákból, elsősorban lőszerből több lehet a fogyasztási norma, mint például a zászlóalj készlete, ezért naponta többször, nem pedig egyszer kell anyagot átadni.

A nagytömegű anyag utanszállításának eredményes megoldása szempontjából kedvező hatást gyakorolnak az anyagmozgatás és rakodásgépesítés kezdeti eredményei és a konténeres szállítás megkezdése.

Ezeknek az eszközöknek a megjelenése a kezdeti alkalmazás során szerzett tapasztalatok arra hívják fel a figyelmet, hogy nagy gondot kell fordítani ezek alkalmazása kapcsán a munkaszervezésre, a munkatechnológiának megfelelő igazítására. Vonatkozik ez a béke és háborús időszakra egyaránt. Gondjaink keletkeztek – s erre igazán azt lehet mondani, hogy a „gazdagodás” gondjai – az úgynevezett minikonténerek csapatoknak történő kiadása kapcsán. A konténerek kiadását nem követte a munka átszervezése, azoknak a munka-technológiai folyamatba való beillesztése, ezért azok egyes helyeken teherként, fölösleges eszközként jelentkeztek. Pedig ezek az eszközök lehetővé teszik a feladatok hatékonyabb végrehajtását és az élőmunka kímélését. Egy példa ezen eszközök hasznosságára. A minikonténereket nagyon jól lehet használni az egységen belüli anyagellátásra, anyagmozgatásra. A meghatározott raktárvezető az utalvány megkapása után a kiadásra kerülő anyagokat előkészítheti, a konténerbe betárolhatja, majd lezárhatja és amennyiben másirányú elfoglaltsága van, a raktár elé kiteszi és onnan a vételező akkor szállítja el, amikor az szükséges. Gondoljunk csak át, milyen előnyöket kínál ez a megoldás: a raktárak részére szervezettebb munkát tesz lehetővé, ezáltal az anyagok megővéséhez is hozzájárul, a vételezők részére időmegtakarítást eredményez. Ha napjainkban ez még a kevés rendelkezésre álló tapasztalat birtokában nem is tűnik nagy jelentőségűnek, mégis azt kell mondani, hogy hasznossága vitathatatlan, s teljes rendszerbe lépésük átalakíthatja a belső hadtápmunka teljes rendjét, módszerét.

Azt hiszem, hogy ezek hasznosságát más oldalról nagyon jól szemléltették a népgazdaság területén szerzett tapasztalatok. Napjainkban megszokott jelenség nagyvárosokban, hogy a közérték előtt ott vannak a konténerek áruval megtöltve. Ma már ez természetes, de képzeljük csak el mibe kerülne és hogyan lehetne a lakosság ellátását biztosítani, ezen eszközök alkalmazása nélkül?

Ezek a konténerek, minikonténerek a háborús ellátási rendszerben is jól alkalmazhatók, pl. a zászlóalj és ezred anyagainak készletezésére, elsősorban az élelem és a javító anyagok készletezésére. Ezen a területen már több helyi kezdeményezés szemtanúi voltunk, az a véleményünk azonban, hogy a feltételeink a jelenlegi eredményeinknél jóval nagyobbak elérését teszik lehetővé.

Ami a rakodógépek alkalmazását illeti, szintén az a helyzet, hogy munkaszervezési hiányosságok miatt a meglévő szűk lehetőségeink nincsenek a kívánt mértékben kihasználva. Nehezíti a helyzetünket az a tény, hogy mint minden új bevezetése, ez is párosul azzal a szemlélettel, hogy a korszerű nagy rakodógépek, daruk mindent megoldanak. Nyilvánvaló, hogy ez helytelen. A probléma csak a nagy, korszerű és egyszerű technikai eszközök komplex alkalmazásával oldható meg. Úgy gondolom, a témával összefüggésben nagyon aktuális az is, ha megállapítjuk, hogy a gazdaságossági megfontolások alapján békében is elsősorban csak a nagyvolumenű rakodómunkákat célszerű gépesíteni. Háborús célokra ilyen gépeket letárolni nem szükséges, mert a népgazdaságban rendkívül széles az ilyen gépi eszközök alkalmazása és jól kiforrottak azok a módszerek, amelyek biztosítják ezek hatékony igénybevételét. Következtetésként kimondható az, hogy jóval nagyobb figyelmet kell fordítani a népgazdaság ilyen irányú eredményeinek tanulmányozására, tapasztalatainak hasznosítására.

Mint ahogy utaltam rá, a feladatok megnövekedése, az új eszközök megjelenése és alkalmazása nemcsak a munkafolyamatok korszerűsítését teszi szükségessé, hanem egyes vonatkozásokban szükségessé teszi az ellátás rendszerének a felülvizsgálatát is. Véleményem szerint ez alapvetően két anyagnem vonatkozásában aktuális: az üzemanyag és lőszer vonatkozásában. Az üzemanyag-ellátás rendszere jó, problémának kell tekinteni azonban a készletképzés rendjét. Az egyes tagozatokban felhalmozott készletek és a fogyasztás átlagos napi formája között nincs meg a kívánatos logikai összefüggés. Például a benzinből az átlagos napi fogyasztás 0,2–0,3, gázolajból 0,3–0,5 javadalmazás. Ezzel szemben a mozgókészlet kiszabatai benzinből és gázolajból is csak a zászlóaljok készleteinek teljes, az ezred raktárainak, készleteinek pedig csak 50%-os feltöltését biztosítják.

A készletképzésnek ez a rendje lehetővé teszi, hogy a harcjárművek és a zászlóaljok mozgókészleteit a harcnap végén, az éjszaka folyamán feltöltsük az ezred és a hadosztály készletiből, majd azután a következő harcnap közepéig biztosítani lehet, hogy a seregtest, az ezred és hadosztály mozgókészleteit feltöltsék. Megfontolás tárgyát képezi még esetleg az, hogy a hadosztály és ezred készletei olyan mérvűek legyenek, hogy azok biztosítsák a harcnap végén az éjszaka folyamán a zászlóalj és ezred mozgókészleteinek teljes feltöltését. Ez esetben a hadosztály mozgókészleteit kellene a hadsereg részéről a következő harcnapon feltölteni. A készletképzésnek és feltöltésnek ez a rendje természetesen maga után vonja a hadosztály üzemanyag-ellátásának centralizáltabb megoldását. Mivel ez a rendszer az átlagos napi fogyasztást veszi alapul, nyilvánvaló, hogy a tényleges fogyasztástól eltérhet. A lényeges eltéréseket azonban a soron kívüli, vagy napi összefoglaló jelentések alapján korrigálni lehet, melyet a készletek felhalmozásának rendje lehetővé teszi anélkül, hogy az ellátás biztonságát veszélyeztetnénk.

A lőszerellátás vonatkozásában a probléma több oldalról jelentkezik, s a vizsgálatot lőszerfajtánként szükséges elvégezni, mivel a mozgókészletek kiszabatai sem egymással, sem a várható átlagos napi fogyasztási normákkal nincsenek összhangban.

Az egyes lőszerekből meghatározott mozgókészlet „túlzottan” biztonságos, pl. hk. lőszerből magasabbegységig bezárólag rendelkezünk 2,25 javadalmazással, s ezzel szemben a napi átlagos fogyasztás 0,8–1,0 ja.

Nem így van azonban a gyalogsági és tüzérségi lőszer vonatkozásában, pl.

tüzérségi lőszerből ho.-ig bezárólag rendelkezünk 1,8 ja.-val, az átlagos fogyasztás pedig elérheti a 0,8–1,0 ja.-t, az ellenség védelmének áttörése esetén 1,0–1,5 ja.-t.

Nyilvánvaló, hogy ez a lőszerellátás folyamatosságát esetenként nehezkesé teszi, ezért a lőszerellátás vonatkozásában célszerű volna olyan készletképzési rendet kialakítani, hogy az biztosítsa minden vonatkozásban azt, hogy a hadosztály készleteit is figyelembe véve a nap végén, az éjszaka folyamán a harcok, gépjármű, löveg, esetleg a zászlóalj htp. mozgókészleteit teljesen fel tudjuk tölteni. Ezzel párhuzamosan, vagy ezután kerülhet sor az (zászlóalj) ezred, hadosztály készleteinek feltöltésére, mégpedig ez esetben célszerű azt a megoldást választani, hogy a készletek feltöltése ne a tagozatok útján történjen, hanem hadosztályonként (2–3. sz. vázlat) kerüljön kijelölésre naponként egy-két lőszerellátó, feltöltő pont, ahová a HDS a lőszer több ütemben kiszállítja, a hadosztály hadtáp a feltöltést megszervezi, melynek alapján a zászlóalj ezred, hadosztály a készleteit feltölti, felvételezi. A szállítótér hatékony kihasználása szempontjából sor kerülhet ezen ellátó pontokon a lőszer egy részének vagy teljes mennyiségének a földre rakására is.

A csapatok hadtápbiztosítási feladatainak megnövekedésére, valamint az új technikai eszközök rendszerbelépésére a legérzékenyebben a vezető szerveknek kell reagálni, különösen ha az új technikai eszközök közverlenül a vezető tevékenységét érintik. A vezetés érzékeny reagálásának abban kell kifejezésre jutnia, hogy újraszabályozzuk a munkarendet, a vezetési stílust és módszereket a megváltozott körülményekhez igazítjuk. Ha ez nem történik meg, az eszközeink kihasználtsági foka alacsony lesz.

Napjainkban közvetlen részesei vagyunk a csapatok automatizált vezéresi rendszere kialakításának, s a komplex rendszer kialakításával párhuzamosan egyes részterületeken már konkrét feladatokat is megoldunk. Így rendszerbe léptek a magasabbegységeknél a mozgó adatfeldolgozó pontok, középgepekkel felszerelve, a seregest hadtáp törzsnél pedig megkezdtek az elektronikus számítógépekkel való kísérletet, számos egységnél békében megkezdtek a munkát a számviteli részleg. Ezen eszközök rendszerbelépése kihat a PK HTPH-ek és hadtáp törzsek vezető tevékenységének megszervezésére mind béke, mind háborús viszonyokra vonatkozóan egyaránt. Az eddig lefolytatott gyakorlatok tapasztalatai arra engednek következtetni, hogy a gépek rendszerbelépését a szükséges mértékben nem követte a törzsek munkarendjének módosítása. Egyes vonatkozásokban az eredmények hasznosításának módja sem tisztázott kellően.

Tudajdonképpen mit is adnak nekünk ezek a gépek? Gyorsabb, pontosabb munkát, lehetővé teszik, hogy a magasabbegységek anyagi biztosítása megtervezésének idejét a korábbihoz képest egyharmadára csökkentjük, gyorsabb az anyagi jellegű időszakos és összefoglaló jelentések feldolgozása, ezáltal rövidebb idő alatt tisztázni lehet a kialakult helyzetet és pontosabb adatokkal rendelkezünk az elhatározások meghozatalához, kevesebb idő szükséges a feladatok lejuttatásához. Az elektronikus számítógépek vonatkozásában pedig már variációs lehetőségek is jelentkeznek a célszerű megoldásokat illetően. Ha tehát e gépek ezt nyújtják nekünk, akkor ezen lehetőségek kihasználásának módját kell szabályoznunk, ezeket kell figyelembe venni a munkastílus módosításánál, mindenképpen levonva azt a következtetést, hogy lényegesen nagyobb lehetőség nyílik a „papírmunka” helyett a közvetlen gyakorlati feladatok végrehajtásának szervezésére és segítésére.

Az egység számviteli részleg tevékenysége béke időszakban ugyancsak lényeges változásokat eredményez, munkamódszer-változtatást követel. A legfon-

tosabb, amit a munkastílus alakításánál számításba kell venni az az, hogy a számvitel „elválasztódik” a szolgálati ágak vezetőitől, melynek kapcsán a gazdálkodás belső rendjében egy szigorúbb okmányellenőrzés valósul meg. Lényegében a lekönyvelés befejezésével az okmányok hitelességét a számviteli számszaki helyes-séget illetően szinte teljesen megbízható, ellenőrzött adatokkal rendelkezünk. Ennek hatására elsősorban mind a belső, mind a külső ellenőrzés vonatkozásában nagyobb lehetőség nyílik a gazdálkodási célkitűzések megvalósításának vizsgálá-tára, a kedvező vagy kedvezőtlen tendenciák okainak, összefüggéseinek feltárá-sára, a kedvező jelenségek további erősítésére, a kedvezőtlen jelenségek felszá-molására. A másik alapvető tényező, amit számításba kell venni az, az a tény, hogy a korábnál sokkal behatóbb vizsgálatokat végezzünk a gazdálkodás haték-onyságát és minőségét illetően. Célszerű tehát, ha a gazdálkodás elemzésével kapcsolatos tevékenységünket új mutatókkal, összefüggésekkel egészítjük ki, ame-lyek alkalmasak arra, hogy a gazdálkodó egységeket reálisabban minősítsük és megbízhatóbb alapokkal szolgáljunk az azonos feltételekkel rendelkező gazdál-kodó egységek eredményeinek összehasonlító minősítésére.

A növekvő htp. feladatok és új htp. technikai eszközök megjelenése alapvető hatást kell, hogy gyakoroljon a felkészítő kiképző munkára. A megnövekedett feladatok eredményes végrehajtása az új technikai eszközök hatékony alkalmazása érdekében ki kell alakítani és meg kell tanítani a hadtáp személyi állományt az új módszerek és eljárások alkalmazására, a technikai eszközök mesteri kezelésére. Ebben a munkában vezető szerepet töltenek be tisztjeink és tiszthelyetteseink, ezért megkülönböztetett figyelmet kell fordítanunk azok képzésére, továbbkép-zésére. Olyan időszakban, amikor a fejlődés rohamos és szüntelen, különösen fontos szerepet töltenek be tanintézeteink. Tanintézeteink egész tevékenységét át kell, hogy hassa az a tudat, hogy tisztjeinket, tiszthelyetteseinket nem a „mának”, hanem a „jövőnek” kell felkészíteni, vagyis olyan tiszteket kell képezni, akik alapvetően megfelelnek a főiskolára történő belépésük után négy-öt év múlva je-lentkező követelményeknek. A képzés, továbbképzés során kiemelt jelentőséget kell tulajdonítanunk a tisztjeink, tiszthelyetteseink, egész hadtáp állományunk technikai képzésének, technikai szemléletének erősítésére.

Befejezésül ismételten szeretném kihangsúlyozni, hogy egész életünk folya-mán állandó napirenden levő feladatnak kell tekinteni a vezetési rendünk módsze-reinek, stílusának korszerűsítésére, a megváltozott körülményekhez való igazi-tására, mert ez elsődleges feltétele a rendelkezésünkre álló, egyre bővülő és nö-vekvő erőink és eszközeink hatékony alkalmazásának, a kitűzött feladataink ered-ményes teljesítésének.

(1-3. vázlat-melléklet a folyóirat végén található.)